



Amikor Görögországot más dél-európai országokkal együtt beemelték az EU-ba, Görögország egy sajátságosan kommunisztagyánús múlttal, de óriási adottságokkal rendelkező szociálisan szegény, a kihasználhatóság szempontjából azonban gazdag ország volt. Viharos előélete során volt kommunista korszaka, majd olyan katonai diktatúrája is, amelyben a kommunistáknak menekülniük kellett az országból. Ezeknek a menekülteknek egy részét Magyarország fogadta be, akik itt hazára leltek, és ma is itt élnek, és régen elfelejtették a kommunizmust. A bővítést végrehajtó mag-országok vezetői pontosan tudták, mit kebeleznek be. Természetesen a görög társadalom és a görög kormányzat is tudta, milyen üzletet köt és ugyanolyan önző számításokkal, elhallgatásokkal ment bele az üzletbe, mint amilyen hátsó szándékokkal, kizsákmányolási és hatalombővítési, piacszerzési szándékokkal a bővítők bevették. Az EU tagság mindkét félnek valamilyen rendszerváltást ígért, de nem változott semmi.

Hasonló történt Spanyolországban és Portugáliában is. Az EU-tagság feltétele a Franco-diktatúra királysággal és hirtelen kialakított demokráciával való felváltása volt, amelyben a szocialista pártnak jutott az első kormány és a volt fallangistáknak a bujkálás. A volt fallangistákat keményen korlátozták, noha amíg uralmon voltak, nem tiltakozott ellenük különösebben a spanyol nép. Portugáliában a Salazar-rendszernek kellett nagyjából hasonló módon eltűnnie. Mindezek a változások a liberális demokrácia és a piacgazdaság térhódítását, rendszerének erőszakos kiterjesztését is jelentették, egyik sem belső akaratból valósult meg.

Ezekkel a bővítésekkel létrejött a rendszerváltás rendszerének első köre, de még nem látszott rajta a gyarmatosítás és a hamis történelem terjesztésének nagy hazugsága.

Írta: Csurka István

2011. november 15. kedd, 10:58 - Módosítás: 2012. január 24. kedd, 21:33

---

A nagy hazugság a bővítés következő körében derült ki, Közép-Európában.

A következő történelmi korszakban, a nyolcvanas évek végén, már erős USA nyomásra megkezdődött a közép-európai országok bővítésre alkalmassá tétele. Nagyjából hasonló módon kellett átadniuk a helyüket a volt kommunista kormányoknak az újonnan alakult pártok kormányainak, és kellett megkezdeniük az EU-tagságra alkalmassá válást. Mindent privatizálni kellett és az államtól mindent el kellett venni. Ebben Magyarország az élen járt.

Ez volt a rendszerváltás rendszerének második köre, amely egyúttal azt az angolszász célt is megvalósította, hogy a német egyesítéssel megerősödő, és esetleg újra önállósodó Németországot körülfonják és alaposan megterheljék.

Ez volt a rendszerváltás rendszerének második köre, amely érintette a kis balti államokat, de megtorpant Ukrajnában és részben Törökországban. A rendszerváltás rendszere Közép-Európa beemelésével túlterhelte magát, és válságból válságba hajszolódva megbukott. Ugyanaz történt vele, mint a Szent Szövetség rendszerével, amely a magyar szabadságharcban dőlt meg, és amelyet aztán már a Kiegyezéssel nem lehetett visszaállítani, és amely azután a bismarcki Németország hatalmas megerősödéséhez vezetett. Ezt aztán már csak világháborúval lehetett megsemmisíteni. Minden másként történt akkor, de a bukás helye Közép-Európa volt.



Papandreu görög miniszterelnök (k) a miniszterek válságkezelésén, ahol a hirtelen új lezárás iramával írták meg az eseményt.

Most azonban a bukás helye Görögország, bár ez nem a teljes kép. A rendszerváltás rendszere most is Magyarországon és Lengyelországban bukott meg, ahol választási győzelmek, a nemzeti kétharmadosság buktatta meg a hitel-kamat – a hitelből fizetett kamat – rendszerét. A bukás azért Görögországban következett be, mert ott hajszolták túl a globalokraták a hitellel való elborítást. Abban a Görögországban ütközött ki a nagy képtelenség, amelyik talán a legtöbbet kapta ettől a rendszertől. Most derül ki, hogy az a mérhetetlen mennyiségű pénz, amit a görög üzletbe a bankok befektettek, voltaképpen semmilyen rendszerváltozással sem járt. Görögországban semmilyen közmű nincs privatizálva. Az állam kezében van a víz-gáz-közmű cégek mindegyike és az állam, a tulajdonképpen szocialista állam a hatalmas hitelekből klientúrát építget magának, és a tiltakozás most éppen azért erős, mert ezek a kliensek

Írta: Csurka István

2011. november 15. kedd, 10:58 - Módosítás: 2012. január 24. kedd, 21:33

---

lázadoznak. Most kezdődik – ha elkezdődik – az állami cégek magánkézbe adása, nyilvánvalóan az idegen tőkés csoportok számára. Ha a magyarországi folyamatokkal hasonlítjuk össze a görögöt, elképedhetünk. Itt már a rendszerváltás előtt megkezdődött a kiürítés, az állam teljes leszerelése, később az élelmiszer feldolgozó vállalatok, a sajátos magyar termelési ágazatok tönkretétele, és miután a Gyurcsány-kormány második ciklusában szinte minden magyar termelés leállt, rákapcsoltak a mértéktelen eladósításra, és az országnak az IMF jármába fogására. A rendszerváltás rendszerének tulajdonképpen itt kellett volna megbuknia, de nem itt bukott meg, mert itt sikerült egy minden nemzeti célkitűzéstől mentes gyarmati klienskormányt hosszú ideig, nagy csalásokkal szolgálatban tartani. Az ezt felváltó Fidesz-kormány pedig olyan képtelen hiányokkal, eszköztelenséggel és az államcsőd állandó fenyegetésével találta és találja szembe magát, amelyek nem teszik lehetővé a Papandreu- féle csődbe menekülést. Mert ha itt bekövetkezik a csőd, akkor egyszer s mindenkorra bekövetkezik. Ugyanígy, a lengyeleknek túl kellett élniük a Katynba repülő teljes elitjük vesztét egy furcsa légibalesetben, és két jobboldali párt vetélkedik a kormányhatalomért, a volt kommunisták teljes kiküszöbölése mellett. A nyugat, a bankok, a befektetők egyik közép-európai rendszert sem nézik jó szemmel.

Papandreu nem egy Gyurcsány–Bajnai-féle IMF klienskormány feje, hanem egy görög szocialista, akinek revolver van a kezében. Papandreu bukdácsol, túlél, lemond és talpon marad, de nincs kiszolgáltatott helyzetben. Mindent látott, mindent végigszámolt. A folyósított hitelek, a kibocsátott görög állampapírok már régóta mindkét fél által tudottan visszafizethetetlenek. A segélycsomag első részletei azonnal mentek a bankokba. Most a bankok a fél adósságot leírnák, de Papandreunak ez kevés. Ha ő csődbe megy, a rendszerváltás egész rendszere megbukott. Szétesik az EU, megszűnik az euro. A görögöknek sokkal rosszabb dolguk nem lehet. Forradalomféle is lehetséges. Akár ráébredtek már, akár nem, a revolvert maguk a görögök tartják a kezükben.

Papandreut most látszólag meghátrálásra kényszerítették a németek és a franciák, és visszavonta népszavazási indítványát. De a revolver a kezében maradt, túlélte a bizalmi szavazást, mert mindenki látja, hogy nem kliens, hanem szuverén. Szerencséje, hogy ekkora méreteket öltött a görög eladósítás és állatorvosi ló lett Görögországból. Minden bűn közös, tudja, és a hitelezők is tudják. Ha én kilépek vagy kiszédülök, ti bedőltök. És egy beláthatatlan világgazdasági és világpolitikai helyzet keletkezik. Esetleg senki nem törleszt többet és nem is fizet kamatot. Görögország szerencséje és tragédiája a hitelezés. A hitelező bankoknak akkor is megéri ráteríteni a hitelek egy-egy országra, ha tudván tudják, hogy pénzük nagy részét sose kapják vissza. A már beszédett kamatok és a más államoktól a vészhelyzetben beszédhető támogatások, jelen esetben a németek eleinte tanúsított fizetőkészsége elég nekik. Lehet-e vádolni a görögöket, amiért elfogadták az újabb kölcsönöket és azok egyik részéből kifizették a kamatokat? A csőd akkor állt elő, amikor a németek egy utolsó segély után lehúzták a rolót. Akkor a bankok belementek az adósság felének leírásába. A görögöknek azonban ez kevés.

Írta: Csurka István

2011. november 15. kedd, 10:58 - Módosítás: 2012. január 24. kedd, 21:33

---

A mai magyar kormány helyzete merőben más. Itt Európa balfele gyanakodva néz a mai kormányra, akármit mond is közben, mert megszokta, hogy Magyarországon klienskormány működik. Vannak, akik várják a nemzetállami törekvéseket maga elé tűző mai kormány bukását. Ezeket az erőket nem szabad lebecsülni. Erejük nem csupán abban van, hogy néhol hatalmon vannak, hanem abban, hogy mélyen be vannak épülve a keresztény kormányokba, és roppant sajtóbefolyással rendelkeznek. A meghamisított történelem ott terjeng az eltompult agyakban. A rendszerváltás rendszere megbukott ugyan, de még sokáig el tudja titkolni a bukását. Papandreunak igencsak olyan ellenzéke van, amelyik sokallja az általa tett megszorításokat és a privatizációra tett ígéreteket, és mindenképpen egy lassú átmenet és egy görög kézben tartott állam híve. Magyarországon pedig az ATV fenegyerekei és a Heti Hetes tapsgép-függői valamint balliberális gazdasági sajtógurui arról ábrándoznak, hogy az Orbán-kormány szépen visszakeredzkedik az IMF kegyeibe. Itt egy tátongó szakadék van a társadalomban. Görögországban ilyen nincs, noha a városok népe állandóan az utcán van és szidja a rendszert. A görögök hónapok óta láznak, szidják Papandreut, szidják a politikusokat, a rendszert, amely létrehozta a csődhelyzetet, nem akarják elveszteni, amit eddig a görög államtól kaptak, de nem ellenségei a görög államnak. Itt pedig egy olyan úgynevezett ellenzék áll lesben, amelyik rögvest megbuktatna mindent, ami magyar, ami nemzeti együttműködés. Óriási bűnünk, hogy a rendszerváltás rendszere, a történelemhamisítás rendszere mégiscsak a magyar kétharmados győzelmen bukott meg. Papandreu talán nem is tudja, hogy ebből él. S talán még akkor is ebből fog élni, ha kitették portásnak egy német szállodába, egy kellemes szigetre.